

Vlajky našich otců

Jde o jednu z nejznámějších fotografií z dobývání Tichomoří - snímek zmrazil v čase pěťici mariňáků a jednoho námořního zdravotníka, vztyčujících americkou vlajku nad hoře Suribači na Iwo Jimě. Tato přírodní pevnost s plážemi z černého písku a sirných jeskyní se stala dějištěm jedné z nejkrvavějších bitev 2. světové války.

Pro muže na fotografii bylo vztyčování vlajky jen nutnou formalitou uprostřed bitvy, ale ve vytoužené domovině má obraz vojáků bezhlesně konajících svou práci už zcela jiný význam: redefinuje pojem hrdina. Foto vystihuje touhu americké veřejnosti, unavené válkou bez konce, po naději. Dává matkám důvod věřit v to, že jejich synové se vrátí domů živí, a těm, jejichž synové se už nikdy nevrátí, zase vědomí, že nebojovali nadarmo.

Fotografie způsobila velké pozdvižení a americká vláda se rozhodne šestici vojáků využít k pozdvižení morálky - mají být staženi z bojů a posláni zpět do Spojených států, kde mají jiným způsobem sloužit své vlasti. Tyto odvážné muže čeká další bitva jejich života - mají se setkávat s davy, které chtějí "pravé hrdiny," a působit, aby vlivní a bohatí vypisovali šeky, sponzorující válečné operace.

Do Spojených států se však dostanou jen tři z nich - námořní zdravotník John "Doc" Bradley (Ryan Phillippe), Ira Hayes (Adam Beach), vojín indiánského původu, který se vyhýbá publicitě, a válečný kurýr René Gagnon (Jesse Bradford), který z morálních důvodů nechce používat zbraň.

Trojice přeživších je ve své roli hrdinů dokonalá - neúnavně jezdí z jednoho konce Ameriky na druhý, potřásají si rukama s vlivnými lidmi a do mikrofonů pronášejí zapálené vlastenecké projevy. Uvnitř však cítí, že část jejich duše už navždy zůstane na Iwo Jimě. Spolu s přáteli a bratry, kteří už se nikdy nevrátí...

Snímek *Vlajky našich otců* od dvojnásobného držitele Oscara, Clinta Eastwooda, je podrobným zkoumáním fenoménu války. Eastwood k tomu volí dvojí perspektivu: z vlastní a z roviny vojáků na bojišti. *Vlajky našich otců* je citlivým příběhem o odvaze, přátelství a oběti v situaci válečné vřavy. Fotografie Joe Rosenthala na chvíli zastavila čas a film se snaží ukázat nejen to, jak zapůsobila na válkou unavenou zemi, ale jaký vliv měla do budoucna i na samotné vojáky.

Warner Bros. Pictures a DreamWorks Pictures a Malpaso/Amblin Entertainment
uvádějí

Vlajky našich otců

Režie: Clint Eastwood

Scénář: William Broyles, Jr. a Paul Haggis

Podle románu Jamese Bradleyho a Rona Powerse

Produkce: Clint Eastwood, Steven Spielberg a Robert Lorenz

Hrají: Ryan Phillippe, Jesse Bradford a Adam Beach

Kamera: Tom Stern

Vedoucí výroby: Henry Bumstead

Střih: Joel Cox, A.C.E.

Kostýmy: Deborah Hopper

www.vlajkynasichotcu.cz

O FILMU

Clint Eastwood se o možnost natočit filmovou verzi knihy *Vlajky našich otců* od Jamese Bradleyho a Rona Powerse zajímal od okamžiku, kdy ji dočetl. “Je tu několik rozvětvených dějových linií a právě to dělá knihu zajímavou,” říká Eastwood. “Samozřejmě jde i o foto od Joe Rosenthala z agentury AP. To je zajímavé samo o sobě. Šest chlapíků na ní dělá svou práci, vztyčuje vlajku... a to je celé. Možná, že právě takhle se na ni dívali i ti, kteří jsou na ni zachyceni. Ale v roce 1945 se tento výjev týkal války. Tento okamžik stál v protikladu k jedné z nejkrvavějších bitev 2. světové války, ukazoval, co bylo v sázce a za co mladí muži bojovali a umírali. Prostřednictvím knihy pak zjistíte, jaké byly další osudy šestice, kterou stáhli z bojů, aby projížděli celou Ameriku. Když je vám mezi 19 a 22 lety, dodnes to ve vás vyvolá velmi silný pocit.”

Film *Vlajky našich otců* vychází ze stejnojmenného knižního románu Jamese Bradleyho a ukazuje boje na Iwo Jimě skrze šestici vojáků vztyčujících americkou vlajku na hoře Suribači, a zároveň vypráví příběh syna, který chce zjistit podíl svého otce na slavné fotografii z agentury AP. A skrze tuto fotografii po šedesáti letech zahlédnout nejen to, kdo byl jako člověk, ale za co a s kým bojoval. A koho v bitvě ztratil. “Nešlo mi o to napsat další knihu o válce,” říká Bradley Jr., jehož spis vyšel v roce 2000 v nakladatelství Bantam a po 46 týdnu byl v žebříku *New York Times* mezi nejprodávanějšími, šest týdnů dokonce na prvním místě.” Chtěl jsem zjistit, proč o tom otec po celé ty roky mlčel. „Knihu jsem se rozhodl napsat až v okamžiku, kdy jsem zjistil, že všichni znají foto, ale nikdo nezná jeho příběh.”

Eastwood se brzy poté dozvěděl, že Steven Spielberg zakoupil práva na zfilmování Bradleyho knihy. “Koupilo to studio DreamWorks,” vzpomíná Eastwood. “Zmínil jsem se Stevenovi o tom, že se mi kniha moc líbila a nechal jsem to viset ve vzduchu. O několik let později jsem se se Stevenem setkal a on mi řekl: ‘Co kdybys to natočil? Ty budeš režirovat a já produkovat.’ A já na to: Tak jo, jdu do toho.”

Spielberg - který natočil nezapomenutelné válečné drama *Zachraňte vojína Ryana*, za nějž dostal Oscara za nejlepší režii - říká, že Eastwoodova oslňující kariéra a přístup k natáčení byly zárukou toho, že film je v dobrých rukou. “Clinta jsem poprvé potkal před 35 lety a je skvělé vidět, kolik toho natočil a jak se stále zlepšuje ve výrazu,” říká Spielberg. “Jeho tvůrčí záběr nemá svou šíří témat a nálad ve světě moderního filmu obdoby. Je báječné, že diváci mu to vrací, mají jeho práci rádi a považují jej za skromného umělce, který zůstává v pozadí. To je možná na celém příběhu to nejzajímavější - Clint se za celé ty roky ani trochu nezměnil. Nemá nejmenší důvod zabývat se sám sebou. Jeho heslo je “Skromnost především”. U ostatních pak hledá to, co sám uplatňuje. Tento přístup se odráží i v jeho důvěře v herce a štáb - Clint důvěřuje svým instinktům, ať už si vybírá herce, materiál k natáčení a nebo inscenuje záběr.

V okamžiku, kdy se z knihy *Vlajky našich otců* stal Eastwoodův další filmový projekt, se pustil do shánění informací o Iwo Jimě: hodně četl a scházel se s veterány americké i japonské armády. Tato bitva dodnes patří k jedné z nejkrvavějších v historii amerického námořnictva a bezprostředně po ní Kongres honoroval 27 vojáků medailí cti. Což se nikdy předtím ani potom nestalo. Získané informace Eastwood použil nejen pro natáčení *Vlajek našich otců*, ale i pro paralelní projekt *Dopisy z Iwo Jimy*, který o stejných událostech vypráví z japonské perspektivy. „Vyrůstal jsem na válečných filmech, kde byli jasně odlišení dobří a zlí,” říká Eastwood. „Život však takový není a válka dvojnásob. Filmy, na

kterých teď pracujeme, nejsou o vítězství nebo prohře. Jejich záměrem je ukázat, jaké má válka na lidi důsledky. Jsou poctou mladým mužům, kteří své životy ztratili mnohem dříve, než jim původně vyměřil osud.“

VZTYČOVÁNÍ VLAJKY

Slavná fotografie z Iwo Jimy od fotografa agentury Associated Press, Joe Rosenthala, ve skutečnosti ukazuje až druhé vztyčení vlajky. Krátce po začátku invaze, dne 19. února 1945, se 5. námořní divize pokusila zabrat horu Suribači. Pátého dne po vylodění dolehly na americkou armádu obrovské ztráty, odhodlání vojáků však zároveň přinutilo japonské síly k ústupu do jeskyní ve vnitrozemí. Dne 24. února ráno je vydán rozkaz ke vztyčení vlajky na vrcholu hory, což má bojujícím vojáků přispět k posílení morálky a stát se symbolem naděje a přízně osudu.

Jeden z vysoce postavených mariňáků si chce vlajku nechat pro sebe jako suvenýr, plukovník Chandler Johnson (Robert Patrick) ji však chce pro jednotku, kvůli vzpomínce na těžké chvíle. Prosto vyzve kurýra René Gagnona k tomu, aby na vrchol hory doručil další vlajku, která měla nahradit tu původní.

Gagnon se vyšplhal na vrchol hory, kde se setkal s vojáky Michaelem Strankem, Harlonem Blockem, Irou Hayesem a Franklin Sousleym, kteří během celého dopoledne kladli telefonní linku. Během této práce objevili starou japonskou vodovodní trubku. Ke společnému dílu vztyčování přiložil ruku i námořní zdravotník John Bradley.

Fotograf Rosenthal rychle pochopil, oč jim jde, a začal kupit kameny, aby si pro fotografování vytvořil lepší podmínky. Když zjistil, že by o jedinečnou chvíli přišel, sebral fotoaparát a podvědomě stiskl spoušť. Rychlost závěrky nastavená na 1/400 vteřiny obstarala zbytek - a zbytek je historie. Rosenthal poslal cívku filmu na ostrov Guam k vyvolání, editor agentury AP, John Bodkin, objevil klíčové foto a poslal jej do New Yorku. Sedmnáct a půl hodin po onom historickém okamžiku už Rosenthalovo foto proudí po rotačkách tiskáren...

Tři z šestice mužů zemřeli krátce po pořízení fotografie, ale zbylí tři vojáci - mariňáci Gagnon, Haynes a Bradley - se vydávají na cestu do vlasti. Vláda potřebuje prodat válečné dluhopisy, aby tak mohla financovat americkou intervenci. Hrdinové jsou vyzváni k tomu, aby svým jménem pomohli propagaci 7. celonárodní sbírky.

Ryan Phillippe (*Crash, Gosford Park*) představuje námořního zdravotníka Johna "Doc" Bradleyho, který mužům na frontových liniích poskytuje první pomoc. "John Bradley není nijak komplikovaný muž," říká Phillippe. "Je čestný, prostý a přímý. Když hrajete muže jako on, máte velkou svobodu. Nelže, nedělá ze sebe někoho, kým není. Byl to skvělý chlap. Když jsem ho hrál, cítil jsem velkou zodpovědnost, protože jsem chtěl, aby byl vylíčen v těch nejlepších barvách."

Při přípravě na roli strávil Phillippe spoustu času ve společnosti jeho zralého syna, autora knihy *Vlajky našich otců*, Jamese Bradleyho. "Bylo zvláštní, že jsem se mu představil jako ten, kdo bude hrát jeho otce. Byl tím doslova nadšený a řekl mi, že jsem vhodný představitel," řekl herec.

Kromě správného emočního naladění bylo pro Phillippea největší výzvou osvojit si Docovy lékařské dovednosti. "Naučil jsem se, jak pracovat s tlakovými obvazy a bandáží," vzpomíná. Během hrozivých bojů na Iwo Jimě je Doc často poslední tvář, kterou

umírající vidí. Mladý Docův spolubojovník, Iggy (Jamie Bell), je jedním z těch, kteří jsou mu vděční a často jej navštěvují i po návratu z Iwo Jimy.

“Moje rodina má silnou vojenskou minulost,” říká Philippe. “Můj otec byl během války Vietnamu u mariňáků, a stejně tak má strýcové. Oba má dědové válčili ve 2. světové válce. Je pro mě velkou ctí, že je můžu hrát.”

Osud - či snad lépe příležitost - přivede Doca do jednotky tvořené těmi, kteří vztyčovali vlajku a přežili. Čtvrtým z nich je René Gagnon v podání Jesse Bradforda (*Šťastné konce, Bravo, girls!*). Gagnon je Docův pravý opak - první je otevřený a expresivní, druhý je zamlklý introvert. Gagnon si užívá všech výhod nově nabitě slávy a trvá mu, než pochopí, že to zároveň znamená obět. “Renému je teprve devatenáct, všechno se kolem něj seběhne příliš rychle,” říká Bradford. “Je to takový mamincin mazánek, který je na válku ještě příliš mladý. Na druhé straně je to také mladík, který chce konat to, co je správné. A proto udělá všechno, co se po něm chce.”

“Při cestě po Státech s nimi zacházejí jako s celebritami, pořádají na jejich počest večírky a projevují o ně zájem,” říká Eastwood. “Tito muži se však cítí poněkud nesví. Na Iwo Jimě toho zažili hodně, ale byli tam i tací, kteří zažili ještě mnohem víc.” Bradford se domnívá, že Gagnonova postava se od ostatních velmi liší. “Bavil jsem se Gagnonovým synem, jaký jeho otec vlastně byl,” říká herec. “Bylo mu teprve devatenáct a chtěl dělat to, co je správné. I on byl samozřejmě omylný, ale zároveň byl svým způsobem hrdina. Byl absolutně přesvědčen, že to, co pro mír udělali, bylo naprosto nezbytné. A já ho chtěl zobrazit v pozitivním světle.”

Když se tato trojka objeví na pódiu na zaplněném náměstí Times Square, Gagnon před shromážděným davem pronese větu o tom, že těmi pravými hrdiny nejsou oni, ale ti, kdo zemřeli na ostrově. “Když jste veřejnou osobou, lidé na vás kladou velmi vysoké nároky. Tito mladí lidé se s tím musí nějak vyrovnat a někteří to nezvládnou,” říká Eastwood.

Třetím z vojáků je tajemný Ira Hayes, který si na nově nabytou slávu zvyká velmi těžce, nezvládá “obyčejný život” a uchýlí se k alkoholu. Eastwood do role Iry Hayese obsadil Adama Beache (*Kód Navajo, Kouřové signály*), který na svou roli reagoval velmi emocionálně a citlivě. “Myslím, že Adam podstatu Iry Levina vystihl velmi dobře,” říká režisér. “Ira je v mnoha ohledech klasický hrdina,” říká Beach. “Zúčastnil se tří nejkrvavějších bitev v Tichomoří a přežil je. Touží pouze po tom, aby se mohl vrátit ke svým bratrům ve zbrani a ruku v ruce znovu bojovat. Nedokáže se smířit s tím, že je v bezpečí, ale jeho přátelé a bratři, stále zakoušejí hrůzy války. Neví, jak by se s tím vyrovnal.”

Když se Beach připravoval na roli, představoval si, jaké by to bylo, kdyby stál před tisíci lidmi, usmíval se na ně, ale zároveň by věděl, že “ani ne před týdnem se díval na své kamarády, jak umírají,” popisuje herec. “Jak to dokázal? Já bych to tedy nezvládl... Myslím, že o tom uvažoval tak, že chtěl odvést tu nejlepší práci. Ta celonárodní sbírka pak vynesla mnohem víc peněz, než všechny předchozí.”

Film také zaznamenává osud těch vojáků, kteří bitvu nepřežili: Michael Strank, Harlon Block a Franklin Sousley. Velitele jednotky Stranka hrál Barry Pepper (*Zachraňte vojína Ryana, Zelená míle*). “Strank ze sebe na bitevním poli vydával maximum,” popisuje Pepper. Když se Pepper připravoval na roli, zjistil, že každý na Stranka vzpomínal jen v dobrém. “Všichni vojáci, kteří pod ním sloužili, tvrdili, že byl skvělý vůdce,” říká herec. “Byl to dobrý člověk, který jim všem byl vzorem.”

“Když se Mike Strank dostal na Iwo Jimu, bylo mu teprve 25 let a vojáci, který velel, byli spíš kluci než muži. Bylo jim tak osmnáct nebo devatenáct,” říká Philippe. “Ve svém nízkém věku už byl válkou zoceleným veteránem. Je úsměvné, že když Barry přišel na natáčení, měl za sebou dost podobné role v *Zachraňte vojína Ryana* a v *Údolí stínů*. Byl vlastně takovým válečným mazákem, který nás učil všemu tomu, co bylo zrovna potřeba.”

Hlavní představitelé dostali intenzivní výcvik od čtyř vojenských instruktorů, aby věděli, jak se jako vojáci chovat. U jiných filmů na podobné téma se před začátkem natáčení často praktikuje dlouhý výcvik ve zvláštních táborech. Ne tak u *Vlajky našich otců*. “Myslím, že Clint nechtěl, abychom si všichni něčím takovým prošli,” říká Pepper. “Chtěl, aby scény působily stejně autenticky jako na opravdovém bojišti - mladí muži dostanou uniformy a jdou do akce. Emoce vzejdou organicky z této situace.”

V raných zprávách doprovázejících fotografii, je pod postavou vojína Harlona Blocka mylně uvedeno jméno Hanka Hansena. Hanka Hansena představuje Paul Walker. Role Harlona Blocka se ujal Benjamin Walker. Ten k jeho postavě říká: “Harlon hrál obránce středoškolskému fotbalovému týmu. Byl ve skvělé formě.” Před začátkem natáčení si Walker prošel intenzivním fyzickou přípravou, aby dosáhl Blockovy fyziky. Toto úsilí se mu později vyplatilo. “Několikrát jsme natáčeli i během noci. Teploty byly pod nulou a my natáčeli na pláži, kdy do nás dul ledový vítr,” říká herec. “Běhal jsem po pláži co nejrychleji, abych se trochu zahřál. Natáčení sice bylo fyzicky vyčerpávající, ale na druhou stranu to byla úžasná zkušenost.”

Posledního z vojáků na fotce - Franklina Sousleyho - hrál Joseph Cross. “Franklin má rád legraci, je to taková šťastná povaha,” říká Cross. “Možná je trochu naivnější než ostatní a tím jednotce zavdává spoustu důvodů pro zábavu na jeho účet. Trochu si ho dobírají, ale jen v dobrém. Chápu ho jako takového “mladšího bratra.”

Cross se v chválách na adresu režiséra připojuje ostatním hercům a tvrdí, že “práce s Eastwoodem jednou z nejpodivuhodnějších zkušeností jeho života. Clint chce vědět, co je ve vás. Za všech okolností je klidný, citlivý a tichý, a hlavně vám dává dost prostoru pro to, abyste vaši roli mohli uchopit po svém. A díky tomu se naladíte na Clintovu vizi. Nechcete ho žádným způsobem zklamat a tak mu nabízíte jen to nejlepší, čeho jste schopni.”

“Tihle vojáci vlastně byli na kost vyhublá děcka, která se nějak musela protlouct hospodářskou krizí 30. let, což pro Ameriku nebyly zrovna veselé časy,” říká Eastwood. “Spousta z nich se dostala k námořnictvu a nebo narukovala do armády kvůli tomu, že měli vizi - věřili v to, co dělali. Věřili a vytrvali.”

Eastwood se celé dlouhé roky spoléhal na svou castingovou režisérku Phyllis Huffman, která během postprodukce náhle zesnula. Na výběr herců pro svůj poslední film však mohla být náležitě hrdá. “Phyllis byla Clintova dlouholetá přítelkyně,” říká producent Robert Lorenz. “Ve filmu *Vlajky našich otců* je dobrých sto rolí, kvůli kterým dělala konkurzy s tisícovkami herců z New Yorku, Los Angeles a všech koutů mezi tím.”

Podařilo se jim dát dohromady skvělou sestavu herců, kteří zobrazili reálné osoby, zanechavších na Iwo Jimě svou stopu. Neil McDonough hraje drsného kapitána Severancea; John Benjamin Hickey představuje Keyese Beeche, Tom Verica představuje podplukovníka Pennela; John Slattery hraje Buda Gerbera a Stark Sands se zhostil Waltera Gusta.

Matky padlých hrdinů z Iwo Jimy - které se v odborném žargonu nazývají Gold Star Mothers - hrají Myra Turley (Madeline Evelley, matka Hanka Hansena), v roli matky Mike Stranka se představí Ann Dowd; a konečně Connie Ray hraje matku Franklina Sousleyho. Judith Ivey pak představuje paní Block, která se zaručí za to, že mladík na fotografii je její syn Harlon a ne někdo jiný, jak jí bylo zpočátku řečeno. Christopher Curry pak hraje jejího manžela Eda. Jednu z dalších matek přeživších hraje Beth Grant (matka René Gagnona); Melanie Lynskey představuje Reného snoubenku Pauline. Mezi herci se také objevili David Patrick Kelly jakožto prezident Truman; Brian Kimmet v roli seržanta Bootse Thomase a Matt Huffman jako podplukovník Bell.

KAMARÁDI NA PLÁTNĚ

Cesta *Vlajek našich otců* na plátno nebyla jednoduchá. Eastwood se pro zdar svého záměru opět spojil se svými dlouholetými spolupracovníky. Producent Robert Lorenz dohlížel na všechny aspekty vývoje projektu - produkce, postprodukce, marketingu a distribuce - pátého společného filmu s Clintem Eastwoodem. Michael Owens, který s Eastwoodem poprvé spolupracoval na *Vesmírných kovbojích*, měl klíčovou roli v otázce vizuálních efektů - byl supervizorem vizuálních efektů a režisérem druhého štábu. V Eastwoodově produkčním týmu byl i kameraman Tom Stern (na pěti filmech byl Eastwoodovým kameramanem, na mnoha dalších byl šéf osvětlovačů), návrhářka kostýmů Deborah Hopper (na pěti filmech byla Eastwoodovou návrhářkou kostýmů, na devíti dalších dělala něco jiného), střiháč Joel Cox (stříhal dvacet Eastwoodových filmů) a vedoucí výroby Henry Bumstead (spolupracoval s Eastwoodem na jedenácti filmech). Eastwood film věnoval památce Huffman a Bumsteada, což je ukázkou toho, že je nepovažoval jen za své kolegy, ale i přátele.

Bumstead zesnul v požehnaném věku 93 let. Krátce před svou smrtí řekl: "Pořád mě fascinuje ten pocit, kdy si můžu sednout k prázdné stránce papíru, rozpracovat projekt, navrhnout si co chci a dívat se, jak to vzniká. Bavilo mě to celý život a díky tomu jsem si ho opravdu užil." Bumstead zemřel krátce poté, co udělal návrhy k Eastwoodově paralelnímu projektu *Dopisy z Iwo Jimy*. "O Clintovi vám můžu říct jen to nejlepší," říkal. "Už to, jak na placu rozmístí kamery, mě utvrzuje v tom, že děláme na stejném filmu. Víím, za jakých podmínek se mu nejlépe režuruje a kam umístí kameru. Proto mu vždycky udělám takové návrhy kulis, aby podpořily jeho myšlenku. Myslím si, že je to nejlepší žijící americký režisér."

Tom Stern byl po dvacet let Eastwoodovým vrchním osvětlovačem - od roku 1982 a jeho *Honkytonk Man* - a kameramanem je od roku 2002. Jejich dlouholetá spolupráce mu velmi pomáhá v porozumění toho, co se po něm chce. "Vždycky Clintovi říkám, že je ten nejmýlnější mlčenlivý člověk, co znám. Doslova mu odezírám z jeho tichých úst. Vždycky začneme tím, že mu ukážu nějakou fotku nebo knihu s obrázkem, které jsem vybral jako mustr po finální vzhled filmu. Clint se neustále snaží o to, aby byl tvárný. Povzbuzuje své okolí, aby byli pružní a spontánní."

Navzdory tomu, že *Vlajky našich otců* jsou v podstatě velkofilm, si Stern pochvaluje, že Eastwood nikdy neopustil lidskou, osobní rovinu. "Tento příběh má masivní zarámování, ale v nitru je velmi subtilní," říká kameraman. "Dostal jsem od něj mnoho příležitostí, jak toho dosáhnout."

Vzhled válečných scén z Iwo Jimy je lehce rozostřený a vybledlý, protože chce být ekvivalentem vizualizovaných vzpomínek, jež si s sebou vojáci stále nosí. Scény z cest vojáků po Americe a jejich dalších životů se zase snaží o realizmus. “Vizuální stránka filmu se snaží odrážet různá emoční naladění hrdinů,” vysvětluje Stern. “O něco podobného jsme se s Clintem snažili také u *Tajemné řeky* a *Million Dollar Baby* a v obou případech to vyšlo skvěle. Hrajeme si s barvou, hustotou barev... snažili jsme se, aby například černá byla co nejčernější, což má naznačit, jak se postavy cítí uvnitř.”

Návrhářka kostýmů Deborah Hopper měla nelehký úkol vytvořit kostýmy, které budou přesně odrážet dané období. Při té příležitosti vzniklo 500 uniforem pro kompars. “Herci se se svými postavami musí sžít a často toho dosáhnou už jen tím, že si obléknou kostýmy,” říká Hopper. “John Bradley je spíše konzervativní, tak jsme ho mimo frontové linie, kde musí být v předpisovém mundúru, oblékli ve stylu Brooks Brothers. René je zase zase taková ‘filmová hvězda’ skupiny, takže byl vždycky parádně upravený. A na jeho oblečení to musí být poznat. S Irou byl trochu problém, protože jeho oblečení mělo být staré a špinavé. A ke všemu ne právě sladěné.”

Vojenským poradcem *Vlajek našich otců* byl major James Denver, který měl dohled nad tím, aby oblečení, rekvizity a zvláštní efekty na plátně odpovídaly historické skutečnosti. V každém z Eastwoodových filmů je zásadním prvkem hudba. Pro *Vlajky našich otců* ji složil sám Eastwood, který usiloval o podobu s nostalgickými tóny dobových umělců, jako byli Irving Berlin, Sammy Cahn, Jule Styne a John Philip Sousa. Na soundtracku jsou také k slyšení původní nahrávky od Dinah Shore, Artie Shawa a jeho skupinu *His Gramercy Five*. Na soundtracku také můžeme slyšet aranže od Eastwoodova syna Kylea a jeho kolegy Michaela Stevense. Dirigentem byl Lennie Niehaus, který Eastwoodovým kolegou již od filmů *Bojové nasazení* a *Bird*.

JAPONSKO A OSTROV ISLAND: PODRUHÉ NA IWO JIMĚ

Eastwood navštívil Iwo Jimu hned na začátku příprav filmu. “Japonská vláda ke mně byla velmi vstřícná a dovolila mi, abych se vloni v dubnu mohl na Iwo Jimu podívat,” říká Eastwood. “Byl to pro mně velmi silný zážitek. Mohl jsem se procházet po ostrově, kde mnoho amerických i japonských matek ztratilo své syny.”

Eastwood si uvědomoval, jaké následky by přineslo rozsáhlé natáčení státem chráněným plážím a nechtěl, aby se toto památné místo vystavilo ničivým bojům podruhé. Na Iwo Jimě však přece jen něco natočil, protože si uvědomoval, že historie vepsaná do písku a duch místa je pro příběh nepostradatelná. “Když se na tamních plážích na chvíli posadíte, úplně to na vás padne,” říká režisér. “Kromě malé japonské základny a sporadických návštěv amerického letectva, které tu čas od času cvičí, není na ostrově ani živáčka. Když si tam sednete do písku, vyvstanou před vámi tehdejší vojáci, se kterými se blížící zkáza.”

Pro účely natáčení tvůrci navštívili jediné místo na planetě, které po geologické a topografické stránce může Iwo Jimu zastoupit - vulkanický poloostrov Reykjanes na jih od Reykjavíku, hlavního města ostrova Island. “Najít na světě místo, které by vypadalo jako pláže Iwo Jimy, není vůbec snadné,” udává Eastwood. “Island je vulkanický ostrov, takže tam často pocítujete jemné otřesy, stejně jako na Iwo Jimě. Obě lokace mají černý písek. Na obou se ze země valí vulkanická pára. Každé z míst leží na jiném poledníku, ale

i když je na Islandu v srpnu trochu chladněji, jeho povětrnostní podmínky jsou podobné Iwo Jimě v únoru.”

Reykjanes se stal základnou pro 700 členů štábu, herců a statistů. “Island vypadá jak povrch Měsíce,” říká Ryan Phillippe. “Nenatáčelo se tam právě snadno, protože to místo je hodně vzdálené od civilizace a my se cítili jak na konci světa. “To však vedlo k tomu, že jsme se hodně semknuli. K čemuž by při natáčení v Hollywoodu asi nedošlo.”

Produkční tým nakonec musel spoustu písku přemístit, aby islandská pláž Sandvik vypadala jako pravá Iwo Jima. Islandský písek totiž netvoří duny a tak je tvůrci museli vytvořit uměle. “Přemístili jsme asi půl milionu metrů krychlových černého islandského písku, abychom vytvořili duny a písečné zátarasy, které dala kaskádovitě postavit japonská armáda,” říká umělecký ředitel Jack Taylor, Jr., který s Eastwoodem již také spolupracuje na několikátém filmu. “Na některých místech jsme navýšili terén až o 4 metry, čímž jsme vytvořili podobný terén, se kterým se před desetiletími na Iwo Jimě setkala i americká armáda.”

Natáčení invaze byl monumentální počín, který vyžadoval koordinaci všech oddělení. Tým tvůrců se snažil o to, aby bylo dosaženo maximálního realismu. Klíčovou roli zde zastával supervizor vizuálních efektů Michael Owens, který se svým týmem usiloval o to, aby vznikly efekty, které konání postav vytvoří dokonalé pozadí a dají divákům spatřit skutečný rozsah invaze. “Invaze na Iwo Jimu byla obrovského měřítká a předcházela jí dlouhá příprava všech armádních složek,” popisuje Lorenz. “Na zemi neustále vybuchovaly granáty, ve vzduchu byla letadla, na moři kotvily lodě a mezi tím bojovaly tisíce vojáků - celou tuto spoustu obrazů musel Mike Owens s pomocí efektů zachytit na filmový pás.”

“*Vlajky našich otců* je sice film o postavách, ale jejich příběh by nebyl úplný, kdyby tam chyběly obrazy klíčových okamžiků, které navždy ovlivnily jejich životy,” říká Owens. “Rozsah invaze byl skutečně ohromující. Pro Clinta bylo důležité, aby prostřednictvím efektů tento hrozivý rozměr událostí vynikl.”

Supervizor zvláštních efektů Stephen Riley koordinoval všechno, co se na placu týkalo pyrotechniky. Díky černému písku se Rileymu podařilo vytvořit mnohem realističtější exploze, než na natáčení jiných filmů. “Clint nechtěl standardní podzemní explozi, kdy náhle vzplanuvší nafta vytvoří ohnivý hřib a do vzduchu se vznese černý kouř,” říká, “chtěl realisticky zachytit, jak to vypadá, když se na zem dopadnou granáty a explodují. Zkoušky a bezpečnostní opatření nám zabraly spoustu času, ale uspěli jsme.”

Při natáčení se často stávalo, že Eastwood své herce záměrně vůbec neinformoval, kam odborníci od zvláštních efektů ukryli explozivní materiály. Hercům nehrozilo žádné nebezpečí, zato na ně na každém kroku číhalo překvapení. “Museli jsme být velmi ostražití,” vzpomíná Phillippe. “Když vám něco vybuchne kousek od hlavy, cítíte se, jakoby to všechno bylo skutečné. Zkušenost natáčení *Vlajek*, byla naprosto jedinečná. Kdybyste se v tu chvíli dostali na pláž, napravo i nalevo byste viděli 500 lidí, jak střílí. Srdce nám tloukla o závod, v žilách jsme měli místo krve jen adrenalin a emoce byly naprosto skutečné. Prostředí boje vás naprosto pohltí.”

Kromě práce s hlavními představiteli strávil major Dever nějaký čas i s komparsisty představující mariňáky, kteří se vylodí na pláž a jsou přímo uprostřed boje. “Dohlížel jsem na 500 kluků, kteří se museli naučit, jak vypadat jako skutečný voják: to znamená jak nosit vybavení, střílet z pušky, pohybovat se v prostředí plném explozí a zároveň se

nenechat zranit, a aby se všechno odvíjelo tak, jak má,” vzpomíná. ”Bylo to prostě báječné.”

Koordinátor techniky, Jimmy O’Connell, získal povolení k použití šedesát let starých pásových vozidel, které mohou vyjet z moře až na pevninu, a čtyřicet let starých výsadkových člunů (nazývaných “Higgins boats”), které rovněž dopravovaly pěchotu z lodí na pevninu. Ve scénách zachycujících jednotky na moři při cestě do Japonska, použili tvůrci plně funkční loď z 2. světové války S.S. Lane Victory, kotvící většinou na Long Beach. Tato loď prošla velkými úpravami. “Museli jsme na ní namontovat všechno to, co na ní bylo za války,” říká Eastwood. “Umělecké oddělení bylo velmi důkladné.”

Benjamin Walker, který hraje Harlona Blocka, vzpomíná: “Pracovat na opravdové lodi je jako sen. Kdysi to byla válečná loď, která chránila Spojené státy, bylo pro mě velkou ctí být u toho. Kolem vás jsou opravdoví námořníci, jste na opravdové lodi a jediné, co se od vás čeká, je dokonale zvládnutá práce.”

Jedním z emocionálně nejvypjatějších dní na place byl ten, kdy se natáčelo právě vztyčování vlajky na Suribači. Každý z tvůrců i herců v skrytu toužil po tom, aby se to povedlo na výbornou. “Když jsme vlajku vyvěsili, cítili jsme, jak celým štábem projela vlna energie,” vzpomíná Barry Pepper. “Když jsme tuto scénu natočili, vzájemně jsme si potřásali rukama a gratulovali si. Vyprávět příběh mariňáků z Iwo Jimy a hrát je mělo pro nás všechny svůj smysl.”

“Tento záběr byl jedním z mála, u kterého se Clint rozhodl natočit několik verzí,” vzpomíná Benjamin Walker. “Sjeli jsme to čtyřikrát, pětkrát, abychom měli jistotu, že vše je v pořádku. Naše šestka to celé nacvičovala o den dřív - natáčeli jsme si to malou kameru, každý úkon a pohyb jsme si zpomalili a snažili se to co možná nejdokonaleji nacvičit.” Major Dever dodává: “Způsob, jakým herci ztvárnili mariňáky z onoho dne, byl dokonalý.”

Snímek *Vlajky našich otců* se natáčel po 61 dní v okolí kalifornského Los Angeles, dále v Arlingtonu (stát Virginia), Chicagu (stát Illinois), Houstonu (stát Texas), na islandských plážích a na Iwo Jimě.

BITVA NA IWO JIMĚ

Zabrání Iwo Jimy bylo spojeneckými jednotkami vnímáno jako nutný krok války v Pacifiku, který povede k porážce Japonska. Spojenci každodenně podnikali z Mariánských ostrovů nálety na Japonsko. Iwo Jima sloužila Japonsku jako předsunutá základna, odkud bylo lze zaslat varování na pevninu. Když se pak spojenecká letadla dostala nad Japonsko, už na ně čekala silná protiletadlová obrana. Americká letadla pak byla s velkými ztrátami odražena a pro japonská stíhací letadla operující kolem Iwo Jimy se stávala snadnou kořistí. Iwo Jima byla také vojenskou leteckou základnou, odkud byly vypraveny ty nejničivější nálety na základny na Saipanu. K tomu, aby mohly nálety Spojenců pokračovat, bylo třeba Iwo Jimu vyřadit ze hry. Spojenecká vojska se primárně zaměřovala na jiné cíle - jako například na Okinawu - ale invaze na významné cíle tohoto druhu byly zatím v nedohlednu. V těch měsících se proto primárním cílem stala Iwo Jima.

Invaze na ostrov bráněný 22 tisíci japonskými vojáky začala 16. února 1945 ostřelováním ze spojeneckých lodí, posílených mohutnou leteckou podporou. O tři dny později začal

americký výsadek. Prvním krokem boje o ostrov bylo zabránění 150m vysoké hory Suribači na jihu ostrova. První vlny útoku se zúčastnilo 30 tisíc vojáků, kteří spustili ostrou palbu (40 tisíc dalších se vylodilo během následujících dní). Boje o horu byly velmi tvrdé, ale 23. února se jí podařilo dobýt a dvakrát na ní vyvěsit vlajku.

Během následujících 31 dní zůstaly americké a japonské jednotky zaklíněny v bojích o ostrov. Mariňáci směřovali na jih, kde chtěli zabrat letiště, ale japonské jednotky bojovaly až do posledních dechu, aby si nad ostrovem udržely kontrolu i nadále. Dne 26. března bylo rozhodnuto - ze 22 tisíc japonských vojáků jich přežilo jen 1083; na americké straně položilo životy 6821 Američanů. Mezi nimi byli i tři z těch, kteří se podíleli na vztyčování vlajky. Po bojích na Iwo Jimě bylo uděleno 27 medailí cti, což je největší počet ocenění za jedu bitvu a zároveň čtvrtina všech, které americká armáda udělila během 2. světové války.

“Jde o příběh mladých lidí jedné generace, kteří své vlasti přinesli nejvyšší obět,” říká Eastwood.

Režisér doufá, že *Vlajky našich otců* zároveň bude poctou každému muži, který na filmu spolupracoval.

“Myslím si, že Clint nasadil velmi vysokou laťku, protože chtěl, aby byl jejich příběh vyprávěn pravdivě a věrně,” říká herec Neil McDonough v roli kapitána Severancea. Otec Alana Murrayho, člena týmu zvukových efektů, sice na Iwo Jimě bojoval, ale nikdy o tom z vlastního popudu nemluvil. Nakonec se to mi veterány ukázalo jako nejneproduktivnější téma.

“Jel jsem se podívat do San Franciska na 60. výročí bitvy o Iwo Jimu. Byla tam spousta lidí. Byl mezi nimi i člověk, který je zmíněn v knize. I on byl námořním lékařem, stejně jako Bradley. A podobně jako on, nikdy o Iwo Jimě nemluvil. Ani o válce. Vrátil se z boje a prostě se rozhodl, že bude žít a na válku zapomene. Teprve až zestárl, uznal, že je čas, aby promluvil i on. “Povídal jsem si s ním několik hodin. Bylo velmi dojemné slyšet, jak se vlastně před 60 lety cítil. Tehdejší mariňáci byli skvělá parta chlapů,” uzavírá Eastwood.

FOTOGRAF JOE ROSENTHAL

Slavné foto z Iwo Jimy získalo Pulitzerovu cenu a stalo se jedním z nejreprodukovanějších snímků dějin fotografie. Rosenthalova fotka se dostala na známky, plakáty, obálky nespočetných časopisů a novin. Na jejím základě také na vojenském hřbitově v Arlingtonu vybudovali tzv. Marine Corps War Memorial.

Ze samotného Rosenthala se také stala celebrita, podobně jako z mužů na fotografii. Vojenská komise jej nakonec kvůli špatnému zraku zařadila do skupiny 4-F, což jej zbavilo povinnosti sloužit v předních liniích. Nakonec byl Rosenthal zařazen do skupiny 2-AF (okamžitě zbavení armádní povinnosti), protože si podle dobového čísla časopisu Time zasloužil lepší klasifikaci než 4-F.”

Vznik fotografie od počátku probouzí kontroverze. Několik dní poté, co se slavné foto dostalo na přední stránky novin po celé zemi, byl Rosenthal otázan, zda foto zachycuje spontánní či stylizovanou událost. Rosenthal se domníval, že je dotazován na jiné foto - na němž parta vojáků drží vlajku a směje se - proto odpověděl: “Samozřejmě.” Další olej do ohně přilil fakt, že ve skutečnosti šlo o druhé zachycení vztyčení vlajky. Rosenthal po následujících padesát let bojoval s obviněním, že pro tisk vytvořil foto stylizované.

Agentura AP založila tzv. Rosenthalovu kancelář, která měla tříditi žádosti o interview a veřejné vystoupení. Rosenthal se následně setkal s prezidentem Trumanem, získal finanční bonus a byl honorován Pulitzerovou cenou.

Rosenthal zemřel v 94 letech v srpnu roku 2006. V nekrologu uveřejněném v časopise New York Times napsal novinář Richard Goldstein na fotografovou počest následující slova: "Triumfální portrét, který ukazuje historicky první zábor japonského území americkými jednotkami, mocně udeřil na citlivou národní strunu a navždy se stal Američanům symbolem."

Rosenthalovi bylo naprosto jasné, kdo byli opravdoví hrdinové. Ve slavném Collierově novinovém článku se objevila Rosenthalova slova: "Má úloha byla na vzniku foto ta nejméně důležitá. Šlo o to dostat vlajku na kopec. Na Iwo Jimě, na dalších ostrovech v jeho sousedství, na vodě i ve vzduchu zemřelo spousta bojovníků. Záleží na tom, za jakých podmínek vnikla a kdo ji udělal? Udělal jsem ji já. Ale mnohem důležitější je, že američtí mariňáci dobyli Iwo Jimu."

HERCI

RYAN PHILLIPPE (John "Doc" Bradley) je producent, herec a scenárista, který se brzy stal jedním z nejtvárnějších mladých umělců Hollywoodu. Phillippea jsme mohli nedávno vidět ve snímku *Crash*, který získal cenu Oscar v kategorii nejlepší film. V mezidobí hrál ve filmu režiséra Laurence Fishburne, *Five Fingers*.

Pod vedením Billyho Raye (*Shattered Glass*) nedávno dokončil natáčení snímku *Breach*, který vypráví pravdivý příběh agentů FBI, mezi které je nasazen "práskač" Robert Hanssen. Film bude hotov na počátku roku 2007. Phillippe se v současné době podílí na natáčení na dosud nepojmenovaném filmu Kimberley Pierce (*Hoši nepláčou*), který se soustředí na příběh četaře americké armády, který se vrací z Iráku, kde plnil svou občanskou povinnost.

Phillippeova kariéra začala snímkem z produkce studia Disney, *Bílá smršť*, díky níž mohl spolupracovat se slavným režisérem Ridley Scottem. Už při natáčení svých raných filmů mohl Phillippe spolupracovat s výjimečnými herci a režiséry, jako například s Nastassjou Kinski ve snímku *Smutný kluk*, dále v kontroverzním snímku Grega Arakiho *Zkurvená nuda*, ve filmu *Tráva je zlatej důl* s Billy Bobem Thorntonem, dále ve filmu *Srdce ti napoví*, kde se sešel se Seanem Connerym, Angelinou Jolie a Genou Rowlands.

Zanedlouho se propracoval k rolím hlavním, jako například v teenagerských hitech *Tajemství loňského léta* a *Nebezpečné známosti*, kde hrál s Reese Witherspoon a Sarah Michelle Gellar, mimo jiné se objevil ve filmu *Klub 54* v režii Mike Meyerse, který produkovalo studio Miramax.

Phillippe byl i jednou z hvězd oscarového snímku Roberta Altmana, *Gosford Park*, dále hrál se Susan Srandon a Kieranem Culkinem v *Igbym*, s Timem Robinsem v hitu MGM *Elita*, ve snímku *Company Man* se Sigourney Weaver, v *Únoscích* v produkci studia Artisan a také ve filmu *Ztráta paměti* z produkce Miramaxu.

Phillippe založil produkční společnost Lucid Films, která je zastřešena společností Intermedia Films. Jejich prvním projektem bude *White Boy Shuffle*.

JESSE BRADFORD (René Gagnon) je jedním z nejtalentovanějších herců mladého Hollywoodu. Jeho zatím posledním dokončeným filmem je *Heights* od produkční společnosti Merchant/Ivory, kde hráli i Glenn Close, James Marsden a Elizabeth Banks. Před tím hrál ve *Šťastných koncích* Dona Roose, kde se objevila i Lisa Kudrow.

Zanedlouho Bradford začne natáčet snímek *My Sassy Girl* v režii Yanna Samuella. V tomto remaku jihokorejské romantické komedie se objeví i Elisha Cuthbert. Bradford je také známý kvůli svým dalším rolím: snímku *Bravo, girls!*, kde hrál spolu s Kirsten Dunst, a také z thrilleru *Nebezpečná známost*, kde se objevila i Erika Christensen. Oba filmy byly v srpnu 2000 a září 2002 kasovními trháky.

Bradford debutoval snímkem Stevena Soderbergha *King of the Hill*, tato role mu zajistila od Chicago Film Critics zajistila nominaci na nejlepší roli. Z dalších filmů jmenujme: *Vojáková dcera nepláče* od Jamese Ivoryho, *Nebezpečná síť* od Iana Softleyho, *Romeo a Julie* od Baze Luhrmannna, *Tanec v Modrém pokušení* od Michaela Radforda a *Speedway Junky* od Nickolase Perryho.

V televizi jsme jej mohli vidět v dramatickém seriálu z produkce NBC *Západní křídlo*. Tento seriál byl nominován na Emmy.

Bradford je absolventem Columbia University v New Yorku a v současné době žije v Los Angeles.

ADAM BEACH (Ira Hayes) je pravděpodobně nejznámější díky portrétu Victora Josepha ve filmu *Kouřové signály*, který získal Filmmaker's Trophy Award a Audience Award na festivalu Sundance. Adam dále hrál po boku Nicolase Cage ve filmu *Kód Navajo*, který vypráví příběh navajských indiánů, které americká armáda používala během 2. světové války k šifrování.

Beach nedávno dokončil natáčení šestihodinové série z produkce CBS *Comanche Moon*, která vzešla z pera Diany Ossana a Larryho McMurtryho (kteří nedávno získali Oscara za scénář *Zkrocené hory*). V tomto seriálu hraje postavu Modrého kačera. Ve filmu také dále hrají Val Kilmer a Steve Zahn.

Adam se brzy objeví v roli Charlese Eastmana v adaptaci renomované adaptaci *Bury My Heart at Wounded Knee*, která vzniká v produkci HBO. Ve filmu se dále objeví Aidan Quinn a Anna Paquin, která hraje mladou misionářku, která se za Eastmana vdá.

Z jeho nezávislých filmů a seriálů jmenujme *The Big Empty*, *The Art of Woo*, *Posers*, *Last Stop, Now and Forever*, *My Indian Summer* (nejlepší herec ve snímku natočeném režisérem indiánského původu), *A Boy Called Hate*, *Špinavej Joe*, kde hrál David Spade, a v *Mystery*, *Ajaška*.

V televizi Beach mimo jiné hrál ve filmech jako *Johnny Tootall*, *Skinwalkers* a *Spirit Rider*. Dále se objevil v několika televizních epizodách projektů jako *JAG*, *Third Watch*, *Mrtvá zóna*, *Lonesome Dove*, *Dotek anděla*, *Walker*, *Texas Ranger*, *Madison*, *Dead Man's Gun*, a hrál vedlejší roli Charlieho v *The Rez* z produkce CBS a *First Wave*. V Kanadě se Beach brzy objeví v komediální televizní sérii *Moose TV*.

Beach se narodil v kanadské provincii Manitoba a během dospívání v provincii Winnipeg začal hrát. V šestnácti byl představen režisérovi komparzu a díky tomuto setkání dostal roli ve filmu *Lost in the Barrens*, kde hrál mladíka v kanoi Grahama Greena. Čtyři následující roky pak Beach strávil na prknech malého divadla v provincii Manitoba. Krátce poté jej obsadili do snímku *Squanto: A Warrior's Tale*, kde hrál i Mandy Patinkin. Beachův potenciál a smysl pro absurdno rozpoznal až Bruce McDonald, který je obsadil do

role Franka Fenceposta v televizní adaptaci románu W.P. Kinsellyho *Dance Me Outside*. Tento filmu mu zajistil kritické uznání jak v Kanadě, tak ve Spojených státech a díky ní také získal hlavní hereckou cenu na American Indian Film Festival.

Beachovo herectví je hluboce zakořeněno v jeho indiánské tradici, což jeho schopnosti obohacuje o jedinečnou perspektivu. V mnohém dodnes zůstává věrný myšlenkám duchovního rozvoje a proto se věnuje tradičním indiánským tancům. Ve volných chvílích se Beach věnuje hokeji a podporuje organizaci Native Youth, sdružující mládež z indiánských rodin. Je zpěvákem a kytaristou své skupiny Jesus Murphy.

BARRY PEPPER (Mike Strank) získal kritické uznání rolí vojína Jacksona v dramatu Stevena Spielberga *Zachraňte vojína Ryana*. Tento film získal několik Oscarů a cen Emmy. Pepper nedávno hrál v režijním debutu herce Tommyho Lee Jonese *Tři pohřby*, který se v roce 2005 objevil v soutěži MFF Cannes a otevíral galavečer na AFI Film Festival. Za roli v tomto snímku Pepper získal v roce 2006 nominaci v kategorii nejlepší herec ve vedlejší roli na Independent Spirit Awards.

Pepper byl výkonným producentem a hrál hlavní roli ve snímku *3: The Dale Earnhardt Story* z produkce ESPN, který vypráví životopisný příběh řidiče soutěže NASCAR, jenž v roce 2001 zemřel při bouračce v posledním kole soutěže Daytona 500. Za tuto roli získal nominaci na SAG Award za nejlepší herecký výkon mužského představitele v televizním dramatu nebo minisérii.

Pepper byl dále výkonným producentem a hercem epického příběhu o lásce a snaze přežít v kanadských pustinách, *Ve stínu lovce*. Tento film se promítal na Toronto Film Festival a na Vancouver Film Festival a získal devět nominací na cenu Genie, počítaje v to i nejlepší herecký výkon pro Barryho Peppera. Tento film také získal šest cen Leo Awards (jedna z nich byla i v kategorii nejlepší herec), kterou uděluje British Columbia Film and Television Academy. Tento film se také velmi úspěšně promítal na festivalech.

Z ostatních filmů jmenujme *25. hodinu* od Spikea Lee, *Údolí stínů* Mela Gibsona, *Flákači; Zelenou míli; Nepřítele státu* a mnoho jiných. Jeho výkon v dramatu *61* z produkce HBO mu vynesla nominace na *Zlatý globus, Emmy* a *Critic's Choice Award*.

Pepper vyrůstal na západním pobřeží Kanady a rodiče jej vychovávali velmi nekonvenčním způsobem. Když mu bylo pět let, rodiče se s ním nalodili na 12m dlouhou loď, kterou postavili v kůlně za domem. Loď dostala název Moonlighter a stala se na následujících pět let jejich domovem. Společně se plavili od ostrova k ostrovu v jižní části Tichého oceánu. Při tom se snažili využít starých dovedností a znalostí a proto tedy ostrovy jako Fidži, Tahiti, Havaj apod. Hledali je jen s pomocí sextantu a navigace podle hvězd. Pepper získal základní vzdělání od rodičů nebo korespondenčních kurzů, kdykoliv to však bylo možné, dávali jej zapsat do školy. Jako například na Raratonga a nebo na Novém Zélandu. V Polynésii na něj udělali velký dojem místní obyvatelé, kteří se vyjadřovali prostřednictvím příběhů, tance a hudby. Během těchto let se rozvinula láska k divadlu - a protože během měsíců na moři neměl příležitost sledovat televizi - představitost a umělecké dovednosti.

Rodina Pepperových se nakonec vrátila do Kanady, kde si u malého města na ostrově na západním pobřeží postavili farmu. Obyvatelstvo města bylo velmi různorodé - žili v něm farmáři, hippies, básníci, malíři a hudebníci. Během let, kdy začal docházet do Vancouver Actors Studio, se jeho vášeň pro umění ještě prohloubila a proto se herectvím začal živit.

JOHN BENJAMIN HICKEY (Keyes Beech) je známou tváří jak pro televizní, tak pro filmové diváky. Mohli jsme jej vidět v roli Adama Salomona v seriálu *Právo a řád* a hostoval v seriálech jako *CSI*, *Alias* a *Sex ve městě*.

Hickeyho jsme také mohli vidět ve filmech jako *Tajemný let*, *Sběratel kostí* a *Nepovedený večírek*. V současné době jej můžeme vidět v roli Jacka Dunphyho ve filmu *Infamous*, který vypráví příběh Trumana Capotea. V lednu 2007 jej uvidíme ve filmu *Freedom Writers* v produkci Paramountu, kde se objeví po boku Hilary Swank. V současné době natáčí *Then She Found Me* s Helen Hunt a Bette Midler.

JOHN SLATTERY (Bud Gerber) se objevuje ve filmu, v televizi i na divadelních prknech. Naposledy jsme jej mohli vidět po boku Cynthia Nixon ve hře *Rabbit Hole*, která byla nominována na cenu Tony. Na podzim 2006 jej můžeme vidět v nezávislém snímku o Američanech v Iráku - *The Situation* - v režii Philipa Haase. Mezi jeho dalšími filmy je vítězný snímek z festivalu Sundance *The Station Agent*, dále filmy jako *Traffic: Nadvláda gangů*, *Úsměv Mony Lisý*, *Spáči* a *City Hall*. Nedávno pro studio Disney dokončil natáčení filmu *Underdog* a v těchto měsících píše scénář filmové adaptace *The Extra Man*, kterou pro divadlo napsal držitel ceny Tony, Richard Greenberg. Společně s Mike Nicholsem natáčí film *Charlie Wilson's War* a *Reservation Road* pod vedením scenáristy a režiséra Terryho George. Žije v New Yorku.

PAUL WALKER (Hank Hansen) v posledních letech pracoval s nejtalentovanějšími režiséry a postupně se propracoval do hlavních rolí. Když Walker dostal příležitost natáčet s režisérem Clintem Eastwoodem, chytil se šance. Na začátku toho roku získal uznání kritiky za výkon ve filmu *Útek před strachem* a v diváckém hitu *Eight Below*. Před tím se objevil v *Do hlubiny* od režiséra Johna Stockwella.

V roce 2003 se objevil v hitu režiséra Johna Singletona *Rychle a zběsile 2*, což bylo pokračování snímku *Rychle a zběsile*, kde se rovněž objevil v roli Briana O'Connora - policisty, který infiltruje do řad mládeže, organizující v Miami nelegální automobilové závody. Z jeho filmů dále jmenujme *Jízda do pekla*, *Lebky*, *Varsity Blues*, *Pleasantville: Městečko zázraků*, *Taková normální holka*, *Téměř bez šance*.

V době, kdy nenatáčí, je k zastizení v Los Angeles.

JAMIE BELL (Ralph Ignatowski) prorazil díky roli Billyho Eliotta ve snímku Stephena Daldryho *Billy Elliott*. Za tuto roli získal cenu BAFTA v kategorii Nejlepší herec a cenu pro nejlepšího nováčka od British Independent Film Awards. Bell si zahrál postavu Smikea ve filmu Douglase McGratha *Nicholas Nickleby*, poté hrál hlavní roli ve filmu Davida Gordona Greena *Undertow*, v němž se objevili Dermot Mulroney a Josh Lucas.

Rok 2005 byl pro Bella velmi úspěšný. Spolu s Ralphem Fiennesem a Carrie-Anne Moss hrál ve filmu *Chumscrubber*, který měl premiéru na festivalu Sundance a do amerických kin byl uveden v srpnu 2005. Hned poté si zahrál v dramatu Thomase Vinterberga, *Můj miláček ráže 7,65*. V USA byl tento film uveden v září 2005. Na konci téhož roku jsme jej viděli mezi herci *King Konga od Petera Jacksona*.

V příštím roce jej uvidíme v titulní roli britského filmu *Hallam Foe*. V současné době s Dougem Limanem natáčí sci-fi thriller *Jumper*.

TVŮRCI

CLINT EASTWOOD (režie/produkce/hudba) získal v roce 2005 Oscara za nejlepší film a nejlepší režii za snímek *Million Dollar Baby*. Už podruhé k tomu došlo v obou hlavních kategoriích. Film také získal Oscara za nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli pro Hilary Swank a Oscara za nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli pro Morgana Freemana. Mimo to byl nominován na tři další Oscary: za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli pro Clinta Eastwoda, nejlepší střih a nejlepší adaptovaný scénář. V roce 2003 se Eastwood se svým dramatem *Tajemná řeka* objevil v soutěži MFF Cannes a pro film získal nominaci na Zlatou palmu a Golden Coach Award. *Tajemná řeka* byla celkově na Oscara nominována šestkrát (nejlepší film, nejlepší režie, nejlepší mužský herecký výkon, nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli, nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli a nejlepší scénář). V roce 1993 získal Eastwood Oscara za svůj revizionistický western *Nesmiřitelní*, který získal devět nominací (nejlepší film, nejlepší režie, nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli, nejlepší scénář, nejlepší kamera, nejlepší design, nejlepší střih a nejlepší zvuk). Eastwood sám mimo jiné získal v roce 1995 získal Irving Thalberg Memorial Award.

Eastwood poprvé získal Zlatý globus v roce 1971, Henrietta Award roce 1988, a v roce 1992 také získal Cecil B. DeMille Lifetime Achievement Award. O rok později získal Zlatý globus za nejlepší režii filmu *Bird* a v tomtéž roce dostal Zlatý globus za *Nesmiřitelné*. V roce 2004 získal Zlatý globus za režii *Tajemné řeky*, o rok později si domů přinesl třetí Zlatý globus za režii *Million Dollar Baby*. V tomtéž roce také získal nominaci za hudební složku filmu.

Mimo výše zmíněné ceny Eastwood získal ceny za příspěvek světové kinematografii od odborových organizací Directors Guild of America, Producers Guild of America, Screen Actors Guild, American Film Institute, Film Society of Lincoln Center, French Film Society, National Board of Review, Henry Mancini Institute (Hank Award v kategorii Příspěvek americké hudbě) a od Hamburg Film Festival (Douglas Sirk Award). Dále také získal cenu od Kennedy Center Honor, American Cinema Editors a Publicists' Guild, čestný doktorát z umění od Wesleyan University. Je také pětinasobným vítězem kategorie nejlepší herec od People's Choice Awards, v roce 1999 byl také držitelem Favorite All-Time Movie Star. V roce 1991 získal cenu Harvard's Hasty Pudding Theatrical Society's Man of the Year a v roce 1992 byl honorován California Governor's Award z umění.

Eastwood se také často objevuje na MFF Cannes, v roce 1994 byl prezidentem hlavní poroty a v roce 1990 získal nominace na Zlatou palmu za *Bílý jezdec*, *černé srdce*, o dva roky dříve za *Bird* a v roce 1985 za *Bledý jezdec*.

Filmografie Clinta Eastwoda

Dopisy z Iwo Jimy (2007) - režie, produkce
Vlajky našich otců (2006) - režie, produkce
Million Dollar Baby (2004) - režie, produkce, herec
Tajemná řeka (2003) - režie, produkce
Krvavá stopa (2002) - režie, produkce

Vesmírní kovbojové (2000) - režie, produkce, herec
Pravda zabíjí (1999) - režie, produkce, herec
Půlnoc v zahradě dobra a zla (1997) - režie, produkce
Absolutní moc (1997) - režie, produkce, herec
The Stars Fell on Henrietta (1995) - produkce
Madisonské mosty (1995) - režie, produkce, herec
Dokonalý svět (1993) - režie, produkce, herec
S nasazením života (1993) - herec
Nesmiřitelní (1992) - režie, produkce, herec
Zelenáč (1990) - režie, herec
Bílý jezdec, černé srdce (1990) - režie, produkce, herec
Růžový cadillac (1989) - herec
Thelonius Monk: Straight, No Chaser (1988) - výkonná produkce
Bird (1988) - režie, produkce
Sázka na smrt (1988) - herec
Bojové nasazení (1986) - režie, produkce, herec
Bledý jezdec (1985) - režie, produkce, herec
V žáru velkoměsta (1984) - herec
Stahující se smyčka (1984) - produkce, herec
Náhly úder (1983) - režie, produkce, herec
Honkytonk Man (1982) - režie, produkce, herec
Ohnivá liška (1982) - režie, produkce, herec
Vždycky zvítězit (1980) - herec
Bronco Billy (1980) - režie, herec
Útěk z Alcatrazu (1979) - herec
Nikdy neprohrát (1978) - herec
Železný stisk (1977) - režie, herec
Násilník (1976) - herec
Psanec Josey Wales (1976) - režie, herec
Vražda na Eigeru (1975) - režie, herec
Thunderbolt and Lightfoot (1974) - herec
Magnum Force (1973) - herec
Breezy (1973) - režie
Tulák z širých plání (1973) - režie, herec
Joe Kidd (1972) - herec
Drsný Harry (1971) - herec
Zahrajte mi MISTY (1971) - režie, herec

Herec ve filmech:

Oklamaný (1971)
Kellyho hrdinové (1970)
Dva mezci pro slečnu Sáru (1970)
Paint Your Wagon (1969)
Kam orli nelétají (1968)
Cooganův trik (1968)
Pověste je výš (1968)

The Witches (1967)
Hodný zlý a ošklivý (1966)
Pro pár dolarů navíc (1965)
Pro hrst dolarů (1964)

Seriály:

Lafayette Escadrille (1957)
Ambush at Cimarron Pass (1957)
Tony hledá Tokio (1957)
Star in the Dust (1956)
The First Traveling Saleslady (1956)
Away All Boats (1956)
Never Say Goodbye (1956)
Tarantula (1955)
Lady Godiva (1955)
Francis in the Navy (1955)
Revenge of the Creature (1955)

Televize:

Neuvěřitelné příběhy (1985) režíroval díl "Vanessa in the Garden"
Rawhide (1959-1966) herec
Mister Ed (1962) hostující herec
Maverick (1959) hostující herec
Highway Patrol (1958) hostující herec
West Point (1957) hostující herec

WILLIAM BROYLES, JR. (scénář) nedávno do scénáře adaptoval knihu *Mariňák* od Anthonyho Swofforda. Před tím napsal scénář k dětskému animovanému hitu studia Warner Bros. *Polární expres*, který režíroval Robert Zemeckis, v hlavní roli se představil Tom Hanks. V roce 1996 byl nominován na Oscara a na WGA Award za *Apollo 13*, v roce 2001 byl na setkání ShoWest oceněn Screenwriter of the Year.

Mezi dalšími Broylesovými scénáři najdeme například *Nevěrná* od Adriana Lynea, *Planetu opic* od Tima Burtona a televizní sérii *J.F.K.: Reckless Youth*. Dále napsal *Trosečníka*, na jehož výrobě se poprvé sešli Robert Zemeckis a Tom Hanks. Dále napsal scénář k filmu *Past* se Seanem Connerym a Catherine Zeta-Jones; a celovečerní televizní pilot k sérii *China Beach*.

Broyles vystudoval Rice University, je editorem respektovaného časopisu *Texas Monthly* a bývalý editor *Newsweek*. Za války ve Vietnamu sloužil jako námořní pilot a napsal knihu *Brother in Arms* o návratu do této země o patnáct let později jakožto novinář.

PAUL HAGGIS (scénář) se 5. března 2006 stal prvním člověkem v dějinách Oscarů, který v jednom roce napsal dva oscarové scénáře - šlo o filmy *Crash* a *Million Dollar Baby*.

U filmu *Crash* byl Haggis spoluautorem scénáře, režíroval i produkoval. Tento film byl nominován na šest Oscarů a onoho večera si Haggis domů odnesl jeden za nejlepší film a druhý za nejlepší scénář. Jen o týden před tím získal *Crash* cenu SAG za nejlepší výběr herců, spoluautoři scénáře Paul a Bobby Morescovi získali Writers' Guild, BAFTA a Critics'

Choice Awards za nejlepší původní scénář. Haggis byl dále nominován na Director's Guild Award a film získal několik dalších cen a nominací: nominaci na Zlatý globus a Velkou cenu na Deauville Film Festival. V květnu 2005 se *Crash* ukázal jako jeden z mála nezávislých hitů roku. Stál jen 6.5 miliónu dolarů a přitom jen v USA vydělal 55 miliónu dolarů.

Haggisova kariéra u filmu začala v roce 2000, kdy koupil práva na krátkou povídku a napsal scénář k *Million Dollar Baby*. V té době už měl za sebou úspěšnou práci v televizi. Když jednou Haggisův kolega dal scénář *Million Dollar Baby* Clintu Eastwoodovi... a zbytek je tak říkajíc historie. Eastwood natočil *Million Dollar Baby* bez jediné dílčí změny a dokončil jej necelý rok poté, co četl scénář. Tento film jen v USA vydělal 100 miliónů dolarů a získal čtyři Oscary.

Nedávno Haggis adaptoval scénář italského filmu *L'Ultimo Bacio* (z pera Gabriele Muccino) a vznikl scénář *The Last Kiss*.

Haggis dále s Eastwoodem spolupracoval na paralelním projektu k *Vlajky našich otců, Dopisy z Iwo Jimy* nahlížející na konflikt z druhé strany. Mimo jiné Haggis napsal scénář posledního bondovského filmu *Casino Royale*, který do kin vstoupil v listopadu 2006.

V současné době má Haggis rozpracováno několik projektů - pro Sony píše adaptaci knihy Richarda A. Clarkea *Against All Enemies*, s novinářem Markem Boalem píše pro Warner Bros.

Death and Dishonor, a pro New Line píše scénář podle knihy Barta Bakera *Honeymoon with Harry*. Na podzim by také kanál NBC měl uvést dramatickou sérii *The Black Donnellys*.

Haggis napsal pro televizi několik seriálů, mezi nejvýznamnější patří série CBS *EZ Street*. Ačkoliv se tato série vysílala poměrně krátce, patří mezi kritiky k nejoblíbenějším. The New York Times jí dokonce ohodnotily jako jednu z nejdůležitějších sérií všech dob, podle nich by "bez *EZ Streets* nebyli ani *Sopranovi*."

V roce 2003 vyšel v Razor Magazine seznam nonkonformních tvůrců, kteří "odmítají diktát, ničitelů model, kteří myslí nezávisle, a radikálů, kteří odmítají klišé. Tvůrci, kteří jsou již dnes legendami." Paul Haggis se stal jedním z 25 individualistů roku - dalšími například byli Sam Shepard, Julian Schnabel, Baz Luhrmann, Lance Armstrong, Richard Branson, Robert Shapiro, John Irving a Bill Clinton.

Haggis za svou práci získal mnoho cen: dva Oscary, jednu WGA Award, jednu BAFTA, dvě ceny Emmy, jednu Humanitas Prize, TV Critics Association Program of the Year Award, Viewers For Quality Television Founders Award, Banff TV Award, Columbia Mystery Writers Award, šest cen Gemini, dvě Houston Worldfest Gold Awards a Prism Award. Je také držitelem EMA Award, Genesis Award, Ethel Levitt Memorial Award za službu humanitě, Hollywood Award za průlom v oblasti režie a Valentine Davies Award.

Haggis je dále spoluzakladatelem Artists for Peace and Justice, člen Board of Directors of The Hollywood Education and Literacy Project; dále Environmental Media Association; a zakládající člen ECO (Earth Communications Office). Je také členem The President's Council of The Defenders of Wildlife a poradenského sboru The Center for the Advancement of Non-Violence.

ROBERT LORENZ (produkce) spolupracuje s Clintem Eastwoodem již více než desetiletí a natočili spolu na deset filmů. Mezi jinými se podílel i na *Tajemné řece*, za kterou byl jako producent nominován na Oscara. Lorenz byl také výkonným producentem *Million Dollar*

Baby a Krvavé stopy. V současné době s Eastwoodem a Stevenem Spielbergem produkuje film *Dopisy z Iwo Jimy*, paralelní projekt k *Vlajky našich otců*.

Lorenz dohlíží na všechna stádia produkce Eastwoodovy společnosti Malpaso Productions, od počáteční myšlenky až po postprodukcí, marketing a distribuci. V současné době pracuje na projektu *Rails and Ties*, který bude režírovat Eastwoodova dcera Alison. Tento film vznikne v produkci Warner Independent Picture a začne se natáčet z kraje roku 2007. Robert Lorenz bude na postu producenta.

Lorenz přisuzuje úspěch pracovního přátelství s Clintem Eastwoodem tomu, že sdílí zájem o silná dramata a filmy s hlubším konceptem. Je rád, že se může podílet na pověsti Malpaso jakožto “dobře namazaného a funkčního stroje.”

Lorenz vyrůstal na předměstí Chicaga a v roce 1989 se přestěhoval do Los Angeles, aby tam zahájil filmovou kariéru. Na postu asistenta režie má na svém kontě kolem dvaceti snímků, s Eastwoodem začal spolupracovat v roce 1994. Od roku 1993 je členem Directors Guild of America a od roku 2005 členem Producers Guild of America. Lorenz se se svou ženou Melissou seznámil při natáčení filmu *Madisonské mosty*. Žijí blízko Los Angeles se svými dvěma dětmi.

TIM MOORE (koproducent) dohlížel na produkci posledních čtyř Eastwoodových filmů: *Vlajky našich otců*, na Oscara nominované *Tajemné řeky*, oscarového dramatu *Million Dollar Baby* a nadcházejícího dramatu *Dopisy z Iwo Jimy*. Jakožto producent se podílí na tom, aby Eastwood měl tvůrčí volnost a mohl uplatňovat svůj styl, který spočívá v rychlé, precizní práci, která se obejde bez extrémně vysokých rozpočtů. Moore si na poli produkce zajistil prvotřídní pověst.

Mimo Eastwooda spolupracuje Moore s režisérem Rowdy Herringtonem, se kterým produkoval filmy *Jack Rozparovač se vrací*, *Road House* a *Napiš si svou smrt*.

Moore také pro Franchise Pictures produkoval *Animal Factory* se Steve Buscemim a spolu s producentem Eli Samahem koprodukoval *Malí velcí podvodníci*. Byl manažerem produkce na akčním thrilleru *Vždy věrný z prostředí námořnictva* a z produkce Dreamworks/NBC, s Leonardem Hillem produkoval pro CBS ceněný *Stolen from the Heart*.

Při studiích na UCLA se Moore seznámil s Johnem Shepherdem. Shepherd a Moore spolu produkovali čtyři nezávislé projekty: *The Climb*, *The Ride*, *Eye of the Storm* a minulý rok *Bobby Jones: Odpal génia*.

V současné době žije s manželkou Bobbe a dvěma psy na Hermosa Beach. Jsou aktivními členy Amanda Foundation, která celosvětově zprostředkovává adopci zvířat.

TOM STERN (kamera) byl kameramanem na Oscara nominované *Tajemné řeky* a oscarového snímku *Million Dollar Baby*. Podílel se také na Eastwoodově thrilleru *Krvavá stopa*. Stern pracoval pro Eastwoodovu produkční společnost Malpaso téměř dvacet let a vypracoval se z šéfa osvětlovačů až na kameramana.

Mezi jeho filmy najdeme *Bobby Jones: Odpal génia*, *Romance & Cigarettes* v režii Johna Turturra; *V moci ďábla* a *The Last Kiss*.

Stern s Eastwoodem natočil *Vesmírní kovbojové*, *Dokonalý svět*, *Nesmiřitelní* a *Zelenáč*. Jeho jméno je uvedeno i v titulcích snímků *Bird*, *Náhlý úder*, *Bledý jezdec*, *Stahující se smyčka*, *Bojové nasazení* a *Honkytonk Man*.

Stern mimo Eastwoodovy filmy spolupracoval například na *Road to Perdition*, *American Beauty*, *Fantom*, *Nebezpečné myšlenky*, *Kauza Wardových*, *Impulz*, kde byl šéfem osvětlovačů.

Spolupracoval také na filmech *Vesmírná tělesa*, *Dvakrát za život*, *Správná hra*, *Bílý pes*, *Harper Valley P.T.A.*. Jako operátor kamery druhého štábu jsme jeho práci mohli vidět u filmu *Útěk před strachem*.

HENRY BUMSTEAD (vedoucí výroby) je dvojnásobný držitel Oscara. Prvního získal za snímek *Podraz* a druhého za *Jak zabít ptáčka*. Spolupracoval také na několika dalších zásadních hollywoodských filmech. Filmy jako *Come Back Little Sheba*, *Mosty na Toko-Ri*, *Muž, který věděl příliš mnoho* a *Vertigo*, na kterých pracoval jako umělecký ředitel, na dlouho dopředu určily tón jeho další práce.

Mezi Bumsteadovými filmy najdeme například *Topaz*, *Joe Kidd*, *Tulák z širých plání*, *Slaughterhouse-Five*, *Velký Waldo Pepper*, *Na titulní straně*, *Rodinné spiknutí*, *Slapshot*, *Father Goose*, *Příští rok ve stejnou dobu*, *Střípky lásky*, *Svět podle Garpa*, *Malá bubenice*, *Knock on Wood*, *A Time of Destiny*, *Funny Farm*, *Její alibi*, *Můj táta je duch*, *House Calls* a *Mys hrůzy* od Martina Scorseseho.

Poté, co začal pracovat pro Eastwoodovo Malpaso Productions se Bumstead podílel na snímcích jako *Nesmiřitelní* (za který byl nominován na Oscara), *Dokonalý svět*, *The Stars Fell on Henrietta*, *Absolutní moc*, *Půlnoc v zahradě dobra a zla*, *Pravda zabíjí*, *Vesmírní kovbojové*, *Krvavá stopa*, *Tajemná řeka* a *Million Dollar Baby*.

Zatím posledním Bumsteadovým filmem je *Dopisy z Iwo Jimy*, paralelní projekt k *Vlajky našich otců*.

JOEL COX (střih) spolupracuje s Eastwoodem již více než třicet let. Výsledkem jejich spolupráce jsou například filmy *Dokonalý svět*, *Absolutní moc*, *Půlnoc v zahradě dobra a zla*, *Pravda zabíjí*, *Vesmírní kovbojové*, *Krvavá stopa*, *Tajemná řeka* a *Million Dollar Baby*, *Nesmiřitelní*, *Madisonské mosty*. Za *Nesmiřitelné* získal Cox Oscara v kategorii nejlepší střih.

Cox byl celou svou kariéru střihačem studia Warner Bros., často na Eastwoodových filmech. Jejich pracovní přátelství začalo v roce 1975, kdy Cox pracoval jako asistent střihu snímku *Psanec Josey Wales*. Od té doby se Cox podílel na dvaceti filmech, které buď režíroval, produkoval nebo v nich hrál Clint Eastwood.

Cox se slavným střihačem Ferrisem Websterem spolupracoval na střihu snímků *Násilník*, *Útěk z Alcatrazu*, *Bronco Billy*, *Honkytonk Man*, *Vždycky zvítězit* a *Nikdy neprohrát*. Se snímkem *Náhlý úder* se Cox přesunul na post střihače a od té doby s Eastwoodem spolupracoval na filmech *Stahující se smyčka*, *Bledý jezdec*, *Bird*, *Bojové nasazení*, *Růžový cadillac*, *Zelenáč*, *Sázka na smrt* a *Bílý lovec, černé srdce*.

DEBORAH HOPPER (návrhářka kostýmů) začal s Eastwoodem spolupracovat více než před dvaceti lety, kdy byla supervizorkou dámských kostýmů na *Stahující se smyčka*.

Dále se podílela na filmech jako *Bledý jezdec*, *Bird*, *Bojové nasazení*, *Růžový cadillac*, *Zelenáč* a *Sázka na smrt*. Poté se začala dohlížet na kostýmy ve všech Eastwoodových filmech - nejprve jako supervizorka kostýmů u filmů *Absolutní moc*, *Půlnoc v zahradě dobra a zla*, *Pravda zabíjí*, poté jako návrhářka kostýmů u *Krvavé stopy*, *Tajemné řeky*, *Million Dollar Baby*, *Vlajky našich otců* a *Dopisy z Iwo Jimy*.

Hopper získala cenu Emmy za kostýmy filmu *Shakedown on the Sunset Strip*, který je zasazen do 50. let 20. století. Dále byla supervizorkou kostýmů nebo supervizorkou dámských kostýmů na filmech *Boss*, *Showgirls*, *Chaplin*, *Útěk do ráje*, *Křižovatka*, *Zámek hrůzy*, *Zvláštní dny*, *Božská lest* a *Základní instinkt*.

Hopper započala svou kariéru návrhy kostýmů pro různé produkce na Broadwayi, show na ledě, Cincinnati Opera a Cincinnati Ballet. Hopper se narodila právě v Cincinnati, ale poté přemístila do San Francisca, kde začala pracovat pro San Francisco Opera and Ballet Companies v oddělení kostýmů. Během následujících let se podílela na několika sezónních produkcích, v nichž se objevily i mezinárodní operní hvězdy jako Beverly Sills, Luciano Pavarotti a baletní legendy jako Mikhail Baryshnikov a Suzanne Farrell. Poté se dostala k televizní minisérii *Centennial*, která jí otevřela cestu do studia Universal Pictures, kde pracovala jak na televizních, tak filmových projektech. Z UP se dostala přímo do Eastwoodovy společnosti Malpaso.